

[Aksel Larsen.]

og meget vægtige Argumenter, der egentlig ligger i det fremskaffede Materiale. Nu vil imidlertid alt dette Materiale blive optrykt som Bilag til Betænkningen senere. Derfor haaber jeg, at der, naar vi til næste Aar skal behandle Sukkerordningen — for at vi skal have en Sukkerordning til næste Aar, er jeg aldeles sikker paa, selv om det bliver under andre Omstændigheder end i Aar — bliver Tid og Lejlighed til indgaaende at drøfte Problemerne.

Det er nødvendigt at sige det her, saaledes som vi ogsaa har givet Udtryk for det i vor Mindretalsbetænkning, at Udvalget af forskellige Grunde — maaske overvejende af tidsmæssige og arbejdsmæssige, det skal jeg lade ligge — ikke har foretaget nogen Drøftelse, nogen Undersøgelse af, hvad der vil være en rimelig Sukkerroepriis her i Landet. Saa vidt jeg har opfattet det, er den Roepris, der blev fastsat ved den første Sukkerordning i 1932, nærmest fastsat paa Slump, uden at man egentlig undersøgte, hvad der var rimeligt. Siden den Tid har man stadig væk paa Slump forhøjet den, til man er naaet til den nuværende Roepris.

Heller ikke i Aar er det lykkedes at faa nogen virkelig saglig Undersøgelse af, hvad der vilde være den rigtige Pris. Man har kun fra Flertallets Side slumpet sig til Forslaget om, at den Præmie for Arealudvidelse, der blev givet i Fjor, yderligere skal forhøjes i Aar. Jeg maa erkende, at selv om man efterhaanden burde blive noget haardkogt og i hvert Fald vænnet til lidt af hvert, er jeg alligevel noget overrasket over den Frimodighed, hvormed et Udvalgsflertal kommer og foreslaar Præmien for Arealudvidelse forhøjet. Jeg kunde noget lettere forstaa det, selv om jeg ikke kunde billige det, hvis der laa et mere eller mindre velmotiveret Krav derom fra Sukkerroedyrkerne, men dette er ikke engang Tilfældet. I Fjor mødte Sukkerroedyrkernes Overbestyrelse op og sagde, at de maatte have noget mere for Sukkerroerne, ellers vilde de give sig til at dyrke Byg. Nu var det efter min Mening en tom Trusel, men den bøjede det daværende Udvalgsflertal, der dengang bestod af fire Partier, sig for og sagde: Saa maa vi ændre Handelsministerens Forslag, han har budt dem for lidt, saa maa vi give dem noget mere. I Aar mødte samme Overbestyrelse op og sagde: Vi stiller slet ikke Krav om flere Penge, vi erkender, at i og for sig faar vi tilstrækkeligt, der er bare det ved det, at vi kan godt lide at være i godt Humør, og det vil lette betydeligt paa vort

Humør, hvis man giver os en højere Præmie for Arealudvidelse. Ja, dette er det eneste Argument, der er blevet fremført fra den Side, og det har Udvalgsflertalpartierne taget Hensyn til og sagt: Saa maa vi gøre noget for at holde disse Mennesker i godt Humør, saa maa vi give dem en større Præmie. Jeg skal dog maaske være saa omhyggelig, saa jeg siger, at jeg dog er det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen taknemmelig, fordi han og hans Parti har foranlediget, at Forhøjelsen ikke blev saa grov, som den ellers vilde være blevet. Men det betyder ikke, at jeg mener, at den Forhøjelse, man her foreslaar fra Flertallets Side, er berettiget.

Jeg sagde, at jeg var overrasket. Jeg er det ikke mindst efter den Motivering for Præmieforhøjelsen, som Flertallet giver i sit Afsnit af Betænkningen. I dette Afsnit siger man, hvilket jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Flertallet erkender, at den største Vanskelighed i Sukkerroedyrkingen ligger i Mangelen paa Arbejdskraft, men gennem en lidt højere Præmiebetaling for et øget Areal i Forhold til 1946 haaber man, at dette maa bidrage til, at de arbejdsmæssige Vanskeligheder vil kunne overvindes, og at det yderligere maa kalde nye Dyrkere til.“

Jeg vil gerne tillade mig at spørge Udvalgets ærede Ordfører, som ogsaa er Ordfører for Flertalpartierne, hvad Meningen er med denne Affattelse: Man vil overvinde Mangelen paa Arbejdskraft ved at give Dyrkerne mere for Roerne. Jeg kan ikke indse, at det afhjælper Mangelen paa Arbejdskraft, medmindre man vil give disse Penge videre som Lønforhøjelse og derved lokke Arbejdere til. Jeg vil altsaa gerne spørge Udvalgsflertallet: Er det dette, der er Meningen, er det Meningen, at Arbejderne skal have disse Penge, for hvis det ikke er Meningen, er det — undskyld jeg siger det her — det rene Vrøvl, hvad man har skrevet i Betænkningen. Ja, jeg ved godt, højtærede Formand, at det skulde jeg ikke have sagt, men Naturen gaar somme Tider over Optugtelsen og Forretningsordenens Regler. Jeg vil mene, at man har haft saa travlt med i en Aarrække ustandselig at forhøje Roeprisen med de forskellige Motiveringer, men man har derimod ikke haft saa travlt med at bekymre sig om de Lønninger, Arbejderne faar. Disse Lønninger er aldeles ikke saa høje, og hvis der er Mangel paa Arbejdskraft, kan det ogsaa være, det skyldes, at det kniber med Lønningerne.